

ARCHIV - AMERICKÁ ZAČEŤKY - I.

Pondělí, 11 srpen 2008

Než začnu psát o tom, jaké to je, stát najednou v cizí zemi, rád bych předeslal jedno upozornění: žádném případě nechci kritizovat ani hanět tuhle zemi, kam nás nikdo nezval a která nás přiměla. Byla to občas dlouhá cesta nedorozumění a náhod, která nás provázela. A taky smůly, protože jak víte, štěstí a náhoda hraje v životě tu největší roli.

Nehaním a nikdy nebudu hanět Ameriku, tak jako nikdy nebudu špinit a plivat na krásnou zemi kterou ve střední Evropě, kde jsme se narodili a kde, navzdory všemu co jsem se dozvěděl, je náš domov. Spíše se budu snažit popsat všechno, jak to postupně přicházelo - snad s trochou hořkosti, nevím. Přece jen jsou to zážitky, které se nás bezprostředně dotýkaly a opravdu nebyly snadné. Vždyť "život je jen náhoda", jak zpívali VW... A jen náhoda rozhodla, že jsme se narodili zrovna těmhle lidem v tomhle místě aase. S trochou štěstí jsme se mohli narodit milionářem. Anebo těm chudákům v Africe. Jen náhoda rozhodla, že jsme museli z těchto odejít, nejsem hrdina jako jiní. Ovšem - přiznávám, že kdybych a) věděl, co nás čeká, předpověděl, co se za pár let stane s komunismem, nechal jsem se raději zavazovat, než abych přijal nabízené pasy. Asi.

Momálně. Nevím a nikdy se to nedovím. Ale o tom nechci a nebudu psát, to bych si stávoval, a to rozhodně nechci. Přeskočím i dvouměsíční pobyt v Jugoslávii, přeskočím desetiměsíční dovolenou pod péčí Traiskirchenu a stojíme letiště v Boise, Idaho. Po příchodu, vlastně po příchodu, se o nás postarali, to ano. Z letiště nás odvezli do města. Když nás pak někde zavedli, mysleli jsme, že jsou to kanceláře. A když jsme se došli, že to je náš byt, celkem hezky zařízený, byť jen nejnútnejším, obřekli jsme to. Doslova. Byly tam ještě dvě ložnice a patro výš - to jsme pochopitelně nevěděli. Momálně nám to ukázali, ale nerozuměli jsme. Já se sice anglicky doma už z učebnice pro samouky, a dovedl jsem se na leccos zeptat, bohužel, odpovědi Američanů jsem rozuměl jen z několika slov.

Konečně se tedy budem starat sami o sebe, nebudeme žít z dobrodínů. Dostali jsme i nějaké peníze, poukázku na jídlo a předkazku na autobus. Řekli nám, kam máme chodit na angličtinu, kde nakupovat. Přijeli jsme v úterý, uprostřed léta, kdy bylo v poledne venku mezi 40 - 50° Celsia. Vzpomínám, že jsme tedy vyrazili na nákup; pochopitelně, auta nemáme. Netušíme, že supermarket má otevřeno do půlnoci, a že je lepší jít nakupovat v noci, když už i asfalt na silnici trochu vychladne.

Všichni kolem nás byly jiné než v staré dobré Evropě, nejhorší ze všeho byly ty hory nad městem. Ty jsou totiž zelené jen zjara a to jsme tu ještě nebyli. Pak tráva uschne a do zimy jsou žluté. Odporný pohled pro nás, který americkou poušť nikdy neviděl. Co nám bylo platné ujištění, že za těmi horami není pokračování téhle pouště, ale hory a opravdové lesy, které se táhnou až do Kanady - když jsme se tam nemohli dostat. Měli jsme sice předkazku na autobus, ale nikam jsme nejezdili, protože jsme nevěděli kam... (malá projevová mluva)

Ve škole, přičemž výuce angličtiny, jsme měli několikrát přednášku o jedovatých hadech a jiných potvorách tu žijí. Vyděsilo nás to tak, že jsme před spaním prohlédli doma každou kout, jestli nám tam nevlzli ti obávaní jedováci. Co bychom dělali, kdyby vlezli, nevíme. Rozhlédli jsme se proto ostražitě v úterý, v parku i na parkovišti supermarketu. Došli jsme se, že tady žijí čtyři druhy strašných jedovatých hadů, pátý je většinou nejhorší přičemž vyhledávající, vodní had mokasin. Ano, přitom je pravda, ale pro celé Spojené Státy; tady v Idaho žije jen chřestýš; a toho jsem ještě za celá ta dlouhá léta neviděl; tedy ne, že by mi to chybělo... strašlivý vodní had tady u nás není většinou, zdejší voda je pro něj studená. To jsem ale tehdy nevěděl, když jsem stál odváženě ponořen - až po kotníky - do vody a maličké rybičky mi začaly obubávat paty. Já vám z toho mámlem smrt, že mě mně jedovatej had! Michal, Boise